

KOLOZSVÁRI SZÍNHÁZI KÖZLÖNY.

Kolozsvártt, mart. 14. 1860.

NAPILAP.

101-ik szám.

Előfizetési ár:
(Február 16-tól, a szinidény végéig.)
Helyben házhoz hordva 1 frt. 30 kr.
Vidékre postán küldve 1 „ 50 „ osztr. ért.

* Mindennemű hirdetések elfogadhatnak: kétszer
hasábozott sorért 5 ujkr., ismétléseknél 3
ujkr.
Kincstári díj minden hirdetéstől 30 ujkr.

A száműzött angyal.

Elhagyom most a pajzán hangot érted
Corinne! — Fellázadván az angyalek,
Ítéletet mondott fejükre Isten,
És a pokolra alábulia sok.
Egyetlen egy, — szelid, do gyonge, — mégis
Hatalmas fegyvert birt a fájdalom
Csapási ellen: egy mennyei lantot
— Kék szemű angyal, légy védangyalom!

A pokol szörnyű kezezással ordit,
Midőn az angyal dölyfös társától
Elfordulván, könnyel kíséri lantját,
S bűnbánatáról szivhatón dalol.
Egy tekintettel kiragadja őt, — és
A földre küldi a főhatalom.
Költészet lesz a föld gyönyörűsége
Kék szemű angyal, légy védangyalom!

Felénk repül, két szárnyát leeresztve,
Mint vihartól megáztatott madár.
És halt a föld uj, ismeretlen hangot,
A kőbor nép megáll bámulva már.
Harmonijába olvád föl a vallás,
S az ur így szól: „örömmel hallgatom!“
Szent illatokat lehel minden oltár.
Kék szemű angyal, légy védangyalom!

S a soráiból megszabadult angyalt
Hiába üldözi az irigy pokol.
O itt az ember bajait enyhíti,
S a szenvedőnek vigasztal dalol.
S míg mindeneket elhajólva hangja,
Szerelemem ébred a bűvös dalon:
Fenn, számon tartják hány könyűt törölt le!
— Kék szemű angyal, légy védangyalom!

Ki mondja meg: hol jár most ez az angyal?
Vagy isten újra égbe szólítá?
De te dalolsz, a te hangod vigasztal,
Corinne! ez angyal benned szállt alá!
Tavaszkorod örök virágokat kér,
Szépséged égi képet! Fájdalom!
Kibontakozik szárnyad hosszú utra
Kék szemű angyal, légy védangyalom!
BÉRANGER után Szász Károly.

Egy veszedelmes szép leány.

Írta a „Nagyharang“
(Folytatás és Vége.)

A rendőrök még folyvást telctorokkal kiál-
tották: Take care of your pokets!

Szinte boszantott már ez a sok figyelmeztetés.
Nem sokára elfoglaltak helyünket. A darab
elkezdődött, Biston ur megjelent a legviharosabb
tetszés nyilatkozatok közt.

Az első telvonás után ismét beszédbe ele-
gyedtem szép szomszédnémmal.

„Szokott a Miss gyakran a Drury-Lane szin-
házba jönni, vagy talán Covengardent*) szereti
jobban?“

„Majd minden classicus darabot megnézek,
egyetlen mulatságom a színház, ah é én szenved-
élyes barátja vagyok a színészetnek, a Schackes-
peare darabjait imádom!“

Elkezdő nekem a darab fénypontjai felől
nézeteit mondani, még pedig oly meglepő ügyes-
séggel, oly helyes esztikai menetrenddel, hogy

*) London egyik színháza.

mind inkább érdekesebbé vált előttem, mert ennyit már valójában nem vártam tőle!

A negyedik felvonás végével a szó szoros értelmében el voltam ragadtatva, s tökéletes nyereségnek tartám az ismerkedést.

Leginkább feltűnt előttem komoly viselete, arcza, beszédmodorán, öltözékén legkisebb kacérság sem volt, a mit valójában e városban ritka tulajdonságnak tarték.

A negyedik felvonás közti szünet alatt felkért, hogy adjak egy szeletke papirt tárczámból, s rajzont, nehány phrásist akar lejegyezni Desdemona utolsó jelenetéből.

Mondanom sem kell, minő készséggel sieték szolgálai szomszédnémnak, kit pereziről perczre szelbnek, s érdekesebbnek találtam. Rögtön kibontám tárczámat, kiszakíték egy lapot, s át adám. Az utolsó felvonás alatt már nem bírtam levenni szememet a miss arczáról. Szerettem volna ha e felvonás reggelig eltartott volna, — mit törődtem én Bistonnal, Desdemona, s a fekete lélkü Jágoval, nem láttam én most senkit, csak őt, nem figyeltem senkire, csak ő reá!

Végzetlen bánatomra a darabnak vége volt.

A kimenetelnél ismét karomat ajánlám bájos szomszédnémnak, miután a mindenfelől rohanó közönség előre sejteté velem, hogy újból bájos feladat lesz a lépcsőken lejönni.

A rendőrök ismét hangosan kiabáltak: Take care of your pockets! Órizzétek zsebeiteket a tolvajoktól!

Midőn kiértünk a színházból, felkérém a szép misst, engedné meg, hogy hazáig kísérhessem el.

„Köszönöm uram, de sajnálkozással kell visszautasítanom — a más különben reám nézve igen megfizetelő ajánlatát.“

„Őszintén megvallva kíváncsi vagyok ismerni azon okat, mely becses társasága élvezhetésétől oly korán már megfoszt.“

„Nem mondhatom meg“ — szólt zavarral — most az egyszer adósa maradok önnek a felelettel...

„Meddig szép miss?“

„A legközelebbi találkozásunkig.“ — holnap után reményilem látni fogjuk egymást, a Coven-gardentben.“

„Egy utolsó kérést azonban reményilem nem fog megtagadni?“

„Igérem.“

„Nevét kérem szép miss“

„Az én nevem Dibbon Amália, — a viszontlátásig!“

A következő pillanatban már bérkocsiban ül, s én csak sovár tekintetemmel kísértem őt.

Kárpótlásul azonban egy kézzorítást mégis nyertem tőle!

Hazamentem. Utközben szüntelenül felőle

ábrándoztam, előttem állott mosolygó ártatlan arcza, azokkal a leirhatatlan igéző szép beszédes kék szemével, még mindig füleimben csöngett utolsó szava: a viszontlátásig!

Végre hazaérkeztem.

A vendéglő kapui az igaz hogy bevoltak már csukva, de az első csöngetésemre azonnal ott termett a vén dörmögő kapus, ki mihelyt meglátott, rögtön a lehető legnyájosabb arczot igyekezett csinálni, nyilván azon jó remény fejében, hogy ez által talán az ajándék is kissé kövérébb lesz (O a kapusak mindeütt practicus emberek szoktak lenni!)

Tárczám után nyultam, hogy egy sillinget adjak neki, — váratlan meglepetésemre azonban tárczámat seholt sem lelém!

Rohantam fel szobámba, kiforgattam minden zsebeimet, de mind hiában, a tárczám száz font sterlingnyi tartalmával oda volt, ellopták!

Száz font egy pillanat alatt elveszve!

Midőn szomszédnémnak papirt és rajzont adtam, akkor világosan emlékezém, hogy oldalzsebembe tevém vissza. . . .

Hah! egy gondolat villant át agyoman... igen igen... semmi kétség, a tárczámat az én imádott szép missem lopta el!

Lelkemre mondom kedvem lett volna lenevetni magamat!

Szüntelen ott kiabálják körültem az intő szavakat hogy: órizzem a zsebemet a tolvajoktól, s én a fő-fő tolvajt karoman vezetem!

Képzelteti olvasóm minő izgatott kedéllyel töltém el az éjt. Az egész kalandban leginkább az bosszantott, hogy még én nyújték neki alkalmat hogy tárczámat ellophassa. Most már világosan értettem: miért nem volt szabad nekem lakásáig elkísérhetnem!

Más nap a következő tartalmu levelkét adá át a vén kapus.

„Uram! a mult estve kellemetlenül lephette meg önt azon felfedezés, hogy tárczája elveszett, vigasztalja magát ön azzal, hogy a benne levő száz font nem juthatott volna jobb kezek közé mint éppen az enyémben. Legyen ön meggyőződve, hogy valahányszor szükségeim fedezésére igénybe veendem pénzét, háláson fog mindannyiszor önre gondolni elkötelezettje

Amália.

U. i. A tárcza belseje alaposan sejteti velem hogy azt gyöngéd női kezek húzóék egyesén az ön számára, s így nagyon természetesen igen becses lehet ön előtt, — azért tehát kedves kötelességemnek fogom tartani a holnapi postával kezei közé juttatni.“

Ennyiből állott a levél.

Aztán mondja nekem valaki, hogy a nők

— még ha csinyt követnek is el — nem gyöngéd-
dök s nem udvariasak!

Más nap a tárczámat pontosan kezemhez
kaptam, azon csekély különbséggel, hogy a száz
font helyett egy emlék-fürtöt találtam benne a
szép miss hajából.

Még most is tárczámban hordozom, s vala-
hányszor kezembe fogom mindig eszembe jut a
száz font sterlingemmel az a veszedelmes
szép szőke kis leány!

Tárczám többi tartalma az utolsó papirsze-
letkeig meg volt, leveleim érintetlenül ott voltak,
név-jegyeimmal együtt.

Nem mulasztottam elmenni a Covengart szín-
házba is, de miss Ámáliát nem sikerült a rend-
őrség segítségével sem felfedeznem.

Pedig bizony mondom ohajtottam volna vele
találkozni, ha egyébért nem is, de legalább hogy
kieseréljék emlékeinket, tudni ilik a 100 font
sterlinget a hajfürtért.

T Á R C Z A.

Bel és külföldi vegyes hírek.

□ Holnap bucsu hangversenyét fogja meg-
tartani Hauser Miska ur a városi táncsteremben.
A programm éppen oly érdekes mint az első
hangversenye alkalmával.

□ Herczeg Eszterházy Pál már be-
légegyezett, hogy a jövő év május-, június- és ju-
liusában a pesti nemz. muzeumban magánosok által
kiállítandó műritkaságok közt fraknoi várának
roppant kirncsei s bécsi képtára, mely a muze-
ménál háromszorta nagyobb, — szintén helyet
foglaljanak. E kiállítás tiszta jövedelme a mu-
zeum belsziükségeire lesz fordítva.

□ Dobozy Károly, jeles magyar ze-
neszerző, ki vagyonának nagyobb részét zené-
szeti szenvedélyére áldozta fel, s külföldön is több
ideig utazott Boka bandájával, Kakón jobblétre
szenderült.

□ Szokoly Viktor „Pesti furcsaságai“
már sajtó alatt vannak. A Jankó készítette illus-
trációk, mint: „A jogász otthon“, „A Pest
melletti csárda“, „Egy éj az űrszobá-
ban“ sat. igen sikerültek. A két kötetben meg-
jelenő életképekre, azoknak a sajtó alóli kikerül-
tőikig mindig előfizethetni Szokoly neve alatt
küldendő levelekben 1 fiával.

□ Turinba egy szakács bosszúból egy egész
családat pusztított ki azáltal, hogy az ételeket
megmérgezte. Tettének indokát nem tagadja.
Szerelmes volt ugyanis gazdája nejébe, miután a-
zonban egyszer a házi ur előtt véletlenül elárul-
ta szerelmét, kemény pirogatást kapott tőle. E-
miatt mérgezte meg az ételeket, hogy ha ő nem bir-
hatja szép urnőjét, más se bírassa többé!

□ (Templomégés Rómában) Rómá-
ban, a szent Péter-tér oszlopfolyó-ója megett, s a
pápai palota átellenében fekvő Borgoi Szt. Mi-
hály templomban, febr. 16 án este tűz támadt.
Elsőbb a templom belseje, azután fedele égett le.
A tüzet némelyek szándékos gyújtásból, mások
onnét vélik credettnék, hogy a sekrestyés iste-
nitiszteleet után a gyertyákat nem oltotta jól ki.

□ (Egy kis botrány) Dr. Lindner

Bruno Vilmos, volt lipcei egyetemi tanár febr. 27-én
lopás miatt esküszék elé került. Ugyanis a vá-
rosi és egyetemi könyvtárból sok régi nyomtat-
ványt elidegenített vagyis ellopott. A hasonló tol-
vajság büntetése annál inkább sújtandó, mert ál-
tala a közönség, a nemzet szellemi kincsérabol-
tatik meg, s a közjó a helyreépíthetetlenabb
kárt szenved.

Színházi krónika.

□ Hétfőn, mártius 12-én 1860. „Lammer-
moori Lucia. Opera 3 fv., irta Donizetti. Edgar
szerepében Jekelfalussy ur lépett fel először,
ki nemcsak szép éneke, de drámai játékaival is
méltán kiérdemlé a nagy számmal egybegyűlt
közönség elismerő tapsait. Jekelfalussy ur ma a
legfényesebb bizonyosságát adá annak, hogy men-
nyire ki lehet emelni, minő hatásossá lehet tenni
az éneket, ha valaki a jó hang mellett helyes
plasticával is bír. Fridrikné asszony — Luciát a
lehető legszebben éneklő ugyan, de a végjelene-
tében nem az örült Luciát tünteté fel, mely pe-
dig a hatásnak ha nem is a legnagyobb, — de egy
részét minden esetre elvevé. Bodorfi — Aston lord
méltó társa volt minden tekintetben vendégünk-
nek. Baráti — Rajmond, — Sztycs — Arthur sze-
repében igyekezetet tanusítottak. Jekelfalussy, Bo-
dorfi s Fridrikné asszonyt többszöri kihívások-
ban részesíté a közönség.

Lapunk 99. számában levő sajtó-hibákat így kérjük kifigazítani: 79.
lapon 1-ső ha-áb 1-ső sor „museum“ helyett „muzeum“. Ugyan
e lapon alulról számítva a 22-dik sor elejéről az idéző jel ki-
maradt, ugy szintén a mondat végéről is. A „Nem kérdezi“
cíniű költemény utolsó sorát így kérjük olvasni „Mind, mind
te érted viselem.“

H i r d e t é s.

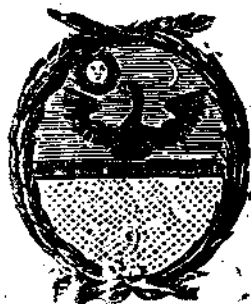
 Két szép emeleti szoba, melyek közül az
egyiknek ablakai a piacz legszebb részére nyilnak.
a folyó év, Sz. György napjától kezdve a jövő
1861-dik év Sz. György napjáig bérbe kiadó. Érte-
kezhetni lehet felőlök e lapok szerkesztőjénél. Nagy
piacz 162 sz. alatt. (1-3)

Felelős a szerkesztésért és kiadó HAVI MIHÁLY.

NEMZETI SZÍNHÁZ.

Felsőbb

engedélyvel.

Kolozsvártt, ma, s z e r d á n, martius 14-én, 1860.

A fennálló országos szini választmány pártfogása és HAVI MIHÁLY igazgatása alatti

dalszintársaság által

adatik:

LILIOMFI.

Eredeti vígjáték népdalokkal és táncszal 3. felvonásban. Irta Szigligeti
zenéjét Szerdahelyi.

S z e m é l y z e t:

Szilvai, professor	Simonyi.	Schwarz, pesti fogadós	Palatkai.
Camilla, agg hajadon	Alajosné.	Adolf, fia	Alajos.
Mariska, árva	Sch. Minka.	Szomszédasszony	Bárányné.
Liliomfi	Komáromi.	Urac	Tótfalusi.
Szellemfi, színészec	Bokor.	Nemes legény	Felix.
Kányai, telegdi fogadós	Vadász.	Szolgáló	Cser Julcsa.
Erzsike, leánya	Pataki R.	1-ső pandur	Szűcs.
Gyuri, pinczér	Gerecs.	2-ik pandur	Szilasi.

Történik Kolozsvártt és Telegden.

Helyek ára: Zártszék **70** kr. Földszint **42** kr. Altiszti jegy **21** kr.
Karzat **18** kr. osztr. ért.

Holnap, csütörtökön, martius 15-én 1860. Jekelfalussy Albert ur második fellép-
tével bérletszünetben adatik:

Zsidó hölgy,

Nagy Opera 5 felvonásban Halewytől.

Kezdeté **7** órakor, vége **9**-után.